

“Kie estas tiu lernejo, fakte?”

“Mi ne scias tion,” diris Hari, rekonante tion je la unua fojo. Li tiris el sia poŝo la bileton, kiun Hagrid estis doninta al li.

“Mi simple prenos la trajnon ĉe la kajo numero naŭ kaj tri kvaronoj je la dek unua,” li legis.

Liaj geonkloj fiksrigardis al li.

“Kiu kajo?”

“Naŭ kaj tri kvaronoj.”

“Ne parolu galimatie,” diris onklo Verno. “Ne ekzistas kajo naŭ kaj tri kvaronoj.”

“Tiel indikas mia bileto.”

“Bojante, hurlante frenezas ili,” diris onklo Verno, “la tuta aro. Vi vidos, nur atendu. Bone, ni venigos vin al Kings Kros. Ni ĉiuokaze morgaŭ ja veturos al Londono, alie mi eĉ ne ĝenus min.”

“Kial vi iros al Londono?” Hari demandis, provante esti amika.

“Por venigi Dadli al la hospitalo,” graŭlis onklo Verno. “‘Bezonas forprenigi tiun diablan voston, antaŭ ol li iros al Smeltinzo.’”

La sekvantan matenon Hari vekigis je la kvina, kaj tro ekscitiĝis por ree ekdormi. Li ellitiĝis kaj surmetis sian ĝinzon, ĉar li ne deziris eniri la stacidomon portante sian sorĉistan robon – li preferis ŝanĝi vestojn en la trajno. Li kontrolis sian porkalan liston ja denove por certigi, ke li havis ĉion, kion li bezonis, faris ke Hedvig estis sekure ŝlosita en sia kaĝo, kaj tiam paŝis tien kaj reen en la ĉambro, atendante ĝis la Durslioj ellitiĝis. Post du horoj la durslia veturilo estis ŝarĝita per la peza kofrego de Hari, onklino Petunjo estis persvadinta Dadli sidiĝi apud Hari, kaj ili estis survoje.

Ili atingis la stacidomon Kings Kros je la deka kaj duono. Onklo Verno faligis la kofron de Hari sur ĉareton, kaj puŝis ĝin en la stacion por li. Al Hari tio aspektis strange bonkore, ĝis kiam onklo Verno ekhaltis, frontante la kajojn kun malica rideto sur sia vizaĝo.

“Nu, jen la loko, knabo. Kajo numero naŭ – kajo numero dek. Via kajo devas esti ie inter ili, sed ŝajne oni ankoraŭ ne konstruis ĝin, ĉu?”

Li pravis, kompreneble. Jen granda plasta numero naŭ super unu kajo kaj granda plasta numero dek super la apuda, kaj meze estis tute nenio.

“Havu bonan semestron,” diris onklo Verno kun eĉ pli malica rideto. Li foriris sen plua vorto. Hari turniĝis kaj vidis la familion Dursli veturi for. Ĉiu el ili ridadis. La buŝo de Hari sekiĝis. Kion li nun devis fari? Li komencis veki strangajn rigardojn, pro Hedvig. Li bezonis peti informon.

Li haltigis pasantan gardiston, sed ne kuraĝis mencii kajon naŭ kaj tri kvaronoj. La gardisto neniam aŭdis pri Porkalo, kaj kiam Hari eĉ ne povis diri al li en kiu flanko de la lando ĝi estis, li komencis agaciĝi, kvazaŭ Hari